

hmotněprávního důvodu zmatečnosti aniž kterého jiného z důvodů v §u 281 tr. ř. a zejména v čís. 5 výlučně vypočtených. V právním ohledu dlužno pak zdůrazniti, že zachování rychlosti jízdy v §u 46 odst. první min. nařízení předepsané není samo o sobě způsobilým sprostí trestní zodpovědnosti. Naopak sluší trvati na tom, že dávání výstražných znamení a nevykročení z mezí přípustné jízdy ještě nestačí, ale že dlužno rychlost jízdy podle okolností voliti tak, by řidič byl pánem své rychlosti a jízdu po případě okamžitě zastavil, by bezpečnost osob a majetku nebyla ohrožována. Má proto řidič automobilu, hledě najmě ku zkušenostem nabytým při styku s automobilovým provozem, udržovati rychlost v takých mezích, by mohl býti připraven na všechny možnosti, tedy i na příklad na možné náhlé objevení se překážky. Pokud zmateční stížnost při svých vývodech pod 1. a 2. uplatňuje, že neštěstí bylo zaviněno pouze neodvratným počínáním usmrceného hochy, miji se svým cílem; neboť podle toho, co uvedeno, sluší přičítati obžalovanému výhradnou vinu na přivodění neštěstí. Nehledě k tomu, nevylučovalo by ani sběhnuvší se spoluzavinění poškozeného trestní zodpovědnost obžalovaného, poněvadž k trestnosti podle §u 335 tr. zák. se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal výlučně jen opomenutím vinníkovým. Stačí naopak, že mezi výsledkem a opomenutím pachatele je vůbec příčinná souvislost a že obžalovaný založil by i jen jednu z podmínek, které v daném případě měly v zápětí neštěstí. Tím jest arcí též odňata půda námitce, že úraz zavinila pouhá náhoda. K 3. Je-li nepochybně, že obžalovaný, řidě automobil, nedával výstražných znamení a jel rychlostí větší než dovolenou, je tím zároveň též prokázáno, že neovládal auta pokud se týče nešetřil při vyhýbání se druhému automobilu žádných opatrností. Namítá-li stížnost tu, jakož i při svých vývodech k 1. a 2., že hoch skočil obžalovanému náhle před vůz, dlužno stížnost odkázati na jediné směrnatné zjištění soudu, jež zní v ten smysl, že hoch neslyšev výstražného znamení, vběhl při vyhýbání se aut před auto obžalovaným řízené a byl jím přejet. Podle tohoto zjištění stojí soud na stanovisku, že, kdyby byl obžalovaný dával, jak mu to předpisy a daná situace kázaly, výstražná znamení, nebyl by hoch vběhl před auto. Výrok odsuzující obžalovaného pro přečin podle §u 335 tr. zák. odpovídá tudíž zjištěnému stavu věci i zákonu a není tu právního důvodu k použití §u 290 tr. ř. V každém směru bezdůvodnou zmateční stížnost náleželo proto zavrhnouti.

Čís. 2369.

Zlý úmysl ke skutkové podstatě zločinu §u 205 a) tr. zák. musí v sobě uzavíratí celou objektivní skutkovou podstatu (výsledek — poškození věřitelů neb jich části, prostředky poškozovací); podmětem tohoto zločinu může býti pouze dlužník.

Zlý úmysl ke skutkové podstatě přečinu §u 486 písm. b) čís. 1 tr. zák. musí v sobě uzavíratí zákonem vypsané činění objektivní a mimo to musí pachatel míti úmysl dosáhnouti ve vyrovnávacím (úpadkovém)

řízení vlivu, jenž mu nepřísluší; podmětem přečinu může být jen pravý nebo falešný věřitel.

Souběh spoluviny (§ 5 tr. zák.) na zločinu §u 205 a) tr. zák. a spoluviny na přečinu §u 486 b) čís. 1 tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. května 1926, Zm II 103/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Anastazie K-ové do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 13. října 1925, jímž mimo jiných byli uznáni Anastazie K-ová a Cyril V. vinnými zločinem spoluviny na nedokonaném podvodném úpadku podle §§ů 5, 8, 205 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ohledně Anastazie K-ové k její zmateční stížnosti a ohledně Cyrila V-a podle §u 290 tr. ř. a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by v objemu zrušení o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zlý úmysl nutný ke skutkové podstatě zločinu podle §u 205 písm. a) tr. zák. musí podle doslovu zákona a všeobecných pravidel uzavíratí v sobě celou objektivní skutkovou podstatu, tedy výsledek (poškození věřitelů neb jich části) a prostředky poškozovací. Zlý úmysl ke skutkové podstatě přečinu podle §u 486 písm. b) čís. 1 tr. zák. musí v sobě uzavíratí zákonem vypsané činění objektivní a mimo to musí pachatel mítí úmysl dosáhnouti ve vyrovnávacím (úpadkovém) řízení vlivu, jenž mu nepřísluší (Bartsch-Pollak-Löffler II. str. 481 a 566). Podmětem zločinu podle §u 205 písm. a) tr. zák. může být pouze dlužník, podmětem přečinu podle §u 486 písm. b), čís. 1 tr. zák. může být pouze pravý neb falešný věřitel (Bartsch-Pollak-Löffler II str. 442). Spočívá-li objektivní činění při §u 205 písm. a) tr. zák. v předstírání závazků, bude v případě úpadku nebo vyrovnávacího řízení spoluvinníkem podle §u 5 tr. zák. pravidelně, kdo, znaje situaci dlužníka ve společném úmyslu s dlužníkem přihlásí pohledávku buď úplně neb z části nejsoucí, by takto věřitele poškodil tím, že se jim bude po případě spokojiti s menší kvotou neb vyrovnáním pro ně nepříznivějším. Jest však též možno, že dlužník předstírá nejsoucí pohledávku v úmyslu poškozovacím a že se tím dopouští zločinu podle §u 205 písm. a) tr. zák., že však ten, jenž takovou nejsoucí pohledávku přihlašuje a situace a úmyslů dlužníkových nezná, zamýšlí pouze nabýti v úpadkovém řízení vlivu, jenž mu nepřísluší, by tím uspíšil vyrovnání třeba pro věřitele nejvýhodnější. Takový falešný věřitel nemůže se však dopustiti spoluviny na zločinu podle §u 205 písm. a) čís. 1 tr. zák., nýbrž pouze pořádkového přečinu podle §u 486 písm. b) čís. 1 tr. zák. Bude proto na nalézacím soudu v takových případech obzvláště přesně zjišťovati a odůvodňovati, co dlužník obmýšlel a jaká byla jeho situace, a jaký úmysl a znalost úmyslu a situace dlužníkovy měl ten, kdo přihlašoval pohledávku nejsoucí po právu neb aspoň ne v takovém rozsahu neb pořadí. Z těchto právních

hledisek dlužno posuzovati zmateční stížnost obžalované Anastazie K-ové. Předdeslati dlužno, že tato obžalovaná se hájila tím, že jí situace obžalovaného Antonína P-a st. nebyla známa a že podepsala přihlášku ku žádosti P-a st. myslíc, že se týká nějakého obchodu s jejím mužem a že nevěděla, že jmenovaný je ve vyrovnávacím řízení. Podobně se hájil Cyril V. v tom směru, že mu nebylo ničeho známo, že se P. st. nalézá ve vyrovnávacím řízení, že považoval P-a st. za člověka poctivého a že myslil, že podpis potřebuje k obchodním účelům.

Se zřetelem na tyto údaje měl soud obzvláště pečlivě zkoumati úmysl K-ové a zda jednala v úplném srozumění s Antonínem P-em st. Zmateční stížnost vytýká v tomto směru napadenému rozsudku, uplatňujíc tak zmatek podle Šu 281 čís. 5 tr. ř.: a) jednak vnitřní rozpor, kdyžť rozsudek jednak zjišťuje o K-ové, že účel jeho žádosti znala a že mu vyhověla, by se mu vyrovnání lépe podařilo a by měla hlasovací právo, jednak, by věřitelé dostali méně a že účelem dotyčného jednání bylo též, by P. získal ve vyrovnání pro sebe hlasy věřitelů se značnými pohledávkami ku přijetí svého návrhu na vyrovnání, b) jednak nedostatek důvodů pro rozsudkové zjištění, že K-ová jednala tu v úplném srozumění s P-em st. Zmateční stížnosti dlužno přisvědčiti, neboť k a) jest v rozsudku tento vnitřní rozpor skutečně obsažen a při nejmenším jest rozsudek v tomto směru aspoň nejasným a k b) skutečně nejsou pro ono zjištění uvedeny žádné důvody. Těchto vad rozsudku neodstraňují ani rovněž ne zcela jasné rozsudkové závěry, týkající se též obžalované K-ové, že totiž předstírané pohledávky Cyrila V-a 83.236 Kč 68 h a Anastazie K-ové 47.324 Kč 42 h, uplatňované v řízení vyrovnávacím, měly rovněž ten účel, by na poškození věřitelů zvýšen byl stav dluhů Antonína P-a st., a že si byli oba obžalovaní vědomi, že přihlašující nejsoucí pohledávky, řadí se tím k ostatním řádným věřitelům a chtějí se státi účastnými poměrného zaplacení s ostatními věřiteli, přes to, že žádných pohledávek za Antonínem P-em st. neměli. Toto zjištění nemá ohledně obžalovaných K-ové a V-a opory ani v jejich zodpovídání se, ani v údajích obžalovaného Antonína P-a st., na nichž jako na domnělém »doznání« obžalovaných jest ono zjištění zbudováno, ani posléze v okolnostech, uvedených v rozsudku, takže ve skutečnosti není pro toto zjištění v rozsudku vůbec důvodů. Se zřetelem na ona právní hlediska dlužno míti za to, že rozpor v rozsudku a jeho nejasnost pod a) a nedostatek důvodů pod b) vytýkané týkají se okolností rozhodných. I bylo proto zmateční stížnosti Anastazie K-ové vyhověti, napadený rozsudkový výrok ohledně Anastazie K-ové zrušiti a uznati za souhlasu generální prokuratury, ježto se nelze obejiti bez nového hlavního přeličení, podle Šu 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 tak jak se stalo, aniž by bylo potřebí zabývati se dalšími vývody zmateční stížnosti. Rozsudek odůvodňuje výrok o vině Cyrila V-a týmiž způsobem, jako ohledně K-ové a prospívají tudíž příčiny, na nichž se zakládá opatření k dobru Anastazie K-ové též spoluobžalovanému V-ovi. Bylo proto i ohledně V-a podle Šu 290 tr. ř. uznati právem tak, jak se stalo.